

Sviatosť krstu – žriedlo milosrdenstva.

Modlitba: Pane Ježišu, ďakujeme Ti, že aj dnes si nás tu pozval, aby sme otvorili naše srdcia na Tvoje Slovo, na Tvojho Ducha Svätého. Pane hovor k nám, nenechávaj nás samých, potrebujeme Ťa, lebo Ty si náš život, Ty si naše svetlo. Prosíme o mocný príhovor Tvojej a našej Matky Márie, sv. Jozefa a blahoslavenej Márie Celesty. Ty sám sa dotýkaj našich srdc a otváraj nás na všetko, čo nám dnes chceš podarovať. Amen!

Možno sa pýtate, prečo sa v období Veľkého pôstu chceme prizrieť sviatosti krstu? V pôstnom období vrcholí príprava katechumenov na krst. Pre nás, ktorí sme už pokrstení, je toto pôstne obdobie pozvaním k prebudeniu a prehĺbeniu našej viery, a tiež k znovu uvedomeniu si, že náš krst potrebuje neustálu „aktualizáciu“, aby v nás prinášal hojné ovocie – ovocie vykúpenia, ktoré nám získal Kristus. Sme tu, nielen preto, aby sme spätne pochopili, čo sa udialo v deň krstu, ale aby sme krst znovu prežili a možno znovu naštartovali – reštartovali aktualizáciu! K tomu nás vedie liturgia pôstneho obdobia, ktorá vrcholí vo veľkonočnom trojdní Pánovho umučenia a zmŕtvychvstania, vo Veľkonočnej vigílii (vieme, že vtedy sa udeľuje dospelým krst a pokrstení obnovujú svoje krstné sľuby).

Celá liturgia Cirkvi nám o krste hovorí, a to veľmi intenzívne práve v pôstnom období. Tu sú aspoň niektoré texty – prosby z ranných chvál alebo vešpier:

Pane, ty si svojou smrťou premenil drevo kríža na strom života; udeľ znovuzrodeným v krste jeho spasiteľné ovocie. (*piatok po popolcovej strede, ranné chvály*)

Kriste, náš život, vo sviatosti krstu sme boli s tebou tajomne pochovaní a vzkriesení; daj, aby sme dnes žili s tebou novým životom. (*1. a 3. Pôstna nedeľa, ranné chvály*)

Zhliadni na všetkých, čo sa majú znovuzrodiť v krste, aby ako živé kamene tvorili tvoj duchovný dom, ktorým je Cirkev. (*1. a 3. Pôstna nedeľa, vešpery*)

Láskavý Ježišu, ty si nám vo sviatosti krstu dal nový život; daj, nech sa ti zo dňa na deň viac podobáme. (*pondelok po 1. a 3. Pôstnej nedeli, ranné chvály*)

Daj, nech si uvedomujeme veľkú dôstojnosť, ktorú si nám dal v krste, aby sme nenávideli hriech a stále žili pre teba. (*pondelok po 1. a 3. Pôstnej nedeli, vešpery*)

Počas svojho posledného príhovoru v nedeľu krstu Pána povedal Benedikt XVI veľmi silné slová, je na každom z nás, ako ich prijmem: „Chcem pozvať nás všetkých, aby sme si pripomenuli svoj krst, toto duchovné znovuzrodenie, ktoré nám otvorilo cestu do večného života. Nech smie každý kresťan, nanovo objaviť nádheru toho, že sa narodil zhora, z Božej lásky a žiť ako ozajstné Božie dieťa“.¹

Sme si vedomí daru a milosti, ktorú sme v krste dostali? Ak áno, potom naše srdce je „zasiahnuté“ láskou, ktorá nám bola daná! Sv. Otec Benedikt XVI napísal vo svojej encyklike *Deus caritas est* slová, ktoré som už viac krát citovala:

Uverili sme v Božiu lásku – tak môže kresťan vyjadriť svoje základné životné rozhodnutie!² Ako je to so mnou, ako je to s nami? Urobili sme toto rozhodnutie? Pápež Benedikt hovorí, že je to naše základné životné rozhodnutie – čiže rozhodnutie, ktoré má vplyv na celý náš život, na naše vnímanie a interpretovanie nášho života a všetkého, čo tento život tvorí!

Prosím prijmime toto tvrdenie, že: Srdcom viery, podstatou mojej viery je veriť v lásku Boha ku mne! Verím v jeho lásku, nie v moju! Spása nespočíva predovšetkým v tom, že ja milujem Boha (áno, aj), ale že Boh miluje mňa! Láska, akú má Boh ku mne, nie je len láskou voči mne ale láskou vo mne, On mi dáva svojho Ducha aby miloval vo mne a skrze mňa!

---

¹ Benedikt XVI, 13.1. 2013

² Benedikt XVI, *Deus Caritas est*

Toto bola osobná skúsenosť Matky Celesty a má sa stať aj našou – veriť v Božiu lásku a prijímať ju, aby Boh vo mne a cezo mňa miloval iných!

Na našich stretnutiach sme už hovorili, že pre Máriu Celestu je Božia láska milosrdenstvom, ktoré sa prejavuje v jej živote. Keď píše, čo Boh koná v jej živote a v živote iných, uvedomuje si, že Boh koná voči nej milosrdne.

Už svoje narodenie vníma ako veľký prejav milosrdenstva (*deň, v ktorom si ma vo svojom milosrdenstve vyviedol z lona matky*³), a potom sám krst nazve žriedlom milosrdenstva. „*V tomto žriedle milosrdenstva, Duch Svätý ťa obdaroval svojimi darmi a cnosťami a zaodel ťa do rúcha lásky, ktoré ti svojou krvou získal môj milovaný Syn...*“⁴

Ako bl. Mária Celesta konkrétne vníma Božiu milosrdnú lásku?

1. **Božie milosrdenstvo ako nezaslúžený dar.** Boh nás predchádza svojou milosťou! Je vždy prvý v láske k nám. Žijeme, lebo on nás miluje! Sme Bohom chcení a milovaní! Skúsme nasledujúce slová bl. Márie Celesty prijať „za svoje“. Toto je pravda aj o nás. Žiaľ, často sme zaslepení, hluchí, nechápaví.

➤ „*Od detstva si ma zahŕňal výnimočnou láskou a predbiehal si ma svojou milosťou. Keď rozmýšľam o veľkom milosrdenstve, aké si mi daroval, žasnem a v rozpakoch zatajujem dych.*“⁵

Väčšina z nás sme boli pokrstení ako malé deti, naši rodičia za nás vyznali vieru. A teda skôr, ako sa my rozhodneme pre Boha, Boh sa už dávno rozhodol pre nás! Krst je veľkou milosťou, nezaslúženým darom Boha, ktorý sa nás ujíma!

2. **Božie milosrdenstvo ako prehojná bezpodmienečná láska.** V Božích očiach sme hodní jeho lásky a milosrdenstva. Boh sa nikdy neunaví v láske, nikdy nás neprestane milovať! Je Bohom blízkym, je nám bližšie ako my sebe samým.

➤ *Večná a nekonečná Láska, kto môže opísať tvoje úžasné milosrdenstvo, aké prejavuješ úbohému stvoreniu, ktoré ťa toľkokrát urazilo? Ty, moja láska, nikdy si sa neunavil milovať ma i obdarúvať dobrodeniami. Stále si pri mne, aby som sa nevzdialila od teba, žriedla živej vody.*⁶

3. **Božie milosrdenstvo ako pozvanie milovať.** Jeho milosrdná láska nás pozýva milovať, pretože iba láska nás pripodobňuje Bohu. Ak náš Boh – náš nebeský Otec je láska, potom jeho deti vyznačuje láska. Láska je rozpoznávacím znakom jeho synov a dcér! Keď milujeme, otvárame sa ešte viac na prijatie lásky! Ľudia, v ktorých láska prináša ovocie lásky, nie sú superhrdinovia, akýsi nadľudia, ktorých neskutočný „výkon“ nás ohuruje a podvedome si hovoríme: to nie je možné! Obráťme trochu naše myslenie: Tí, ktorí veľmi milujú, milujú preto, lebo sa sami nechali veľmi milovať! Svätí dovolili, aby ich srdce naplnila Božia láska až po okraj, až tak, že nielen ich úplne naplnila ale „pretekla“ (svedčí o tom ich život) a môžeme povedať aj naďalej „preteká“ – vylieva sa na nás, v ich pomoci, v ich modlitbe za nás!

➤ *Nedá sa dostatočne vyjadriť láskavosť Božieho milosrdenstva, ktoré pobáda srdce človeka k milovaniu Boha.*⁷

Prežívame Pôstne obdobie, ktoré vedie k sláveniu Veľkej noci. Sme už skoro na konci, a či si to uvedomujeme, alebo nie, práve s Pôstnym obdobím a Veľkou nocou je osobitne spätý náš krst!

Sv. Pavol v liste Kolosanom píše: „S Ježišom ste boli pochovaní v krste a v ňom ste boli s ním aj vzkriesení.“⁸

Čo píše o našom krste bl. Mária Celesta, čo nám Boh hovorí skrze ňu o tomto nesmiernom dare, aký sme dostali? Matka Celesta spája náš krst – náš nový život v Kristovi s Ježišovým vykupiteľským dielom.

³ Rozhovory duše s Ježišom, s. 123

⁴ Porov.: Bl. Mária Celesta: Cvičenia lásky, 2. deň

⁵ Autobiografia, s. 60

⁶ Autobiografia, s. 42

⁷ Autobiografia, s. 36

⁸ Kol 2, 12

Z mnohých textov, sme vybrali iba niektoré, aby sme si povedali ako vníma Mária Celesta sviatosť krstu. Čo však z týchto všetkých textov vyniká ako *light motiv* – refrén ktorý neustále sa nám opakuje (niekedy až do omrzenia), aby sme si ho mohli zapamätať a tiež sa ho aj vďaka nej „naučili spievať“. Tento refrén znie asi takto:

*Pýtaš sa človeče, kým si? Pozri sa na Ježiša, hľad' na jeho život a uvidíš – hľadiac na neho – akou veľkou láskou ťa tvoj Boh miluje, akou krásou ťa obdaril, ako ťa zaodel do svojich darov, ako v tebe túži žiť!
Chváľ ho, d'akuj mu, žasni, odpovedz na jeho lásku!*

O sviatosti krstu by sa dalo hovoriť veľmi veľa a veľmi dlho. Na základe iba niekoľkých vybraných textov bl. Márie Celesty sa pokúsme prizrieť tejto veľkej milosti a daru krstu. Ako ona vnímala túto sviatosť, ako objavovala a rástla v poznávaní tohto daru. Možno to nie je potrebné zdôrazniť, ale keďže aj ona bola pokrstená ako malé dieťa (hneď na druhý deň po narodení 1. 11. na slávnosť všetkých svätých) musela v sebe rozvíjať túto krstnú milosť.

1. Sme Božími deťmi

- *Boh poslal na svet Syna lásky preto, aby sme skrze neho všetci spoznali Boha ako svojho Otca. Prichádza, aby ti ukázal cestu do neba, aby ti ju otvoril.*⁹

Ježiš nám dal spoznať Boha ako Otca a zároveň nám dal spoznať, kým je každý z nás, kým je každý z nás v jeho očiach! Celý život nám nebude stačiť, aby sme pochopili túto najväčšiu pravdu o nás! Každé zjavenie Boha je aj zjavením toho, kým sme my. Keď sa Boh približuje ku každému z nás, a dáva sa nám viac a viac poznať, a ak sa my otvárame, ak chceme počúvať, deje sa niečo nádherné: V jeho očiach vidíme odraz svojej tváre, v jeho blízkosti, v priateľstve s ním, spoznávame kým naozaj sme! Spoznávame, že našou najhlbšou identitou, našou najväčšou krásou, dôstojnosťou je, že sme Božími deťmi! Od tohto momentu už nie sme sami, nie sme opustení! Otec aj mne hovorí, hovorí každému z nás: Ty si moja milovaná dcéra, ty si môj milovaný syn! Toto je moja najväčšia hodnota!

Kard. Ratzinger v knihe *Boh Ježiša Krista*, napísal: „Bez Ježiša by sme nevedeli aký Otec je naozaj! Treba nám Ježišovi veľmi poďakovať, poďakovať, že prišiel nám zjaviť Otca, že zjavil nám jeho lásku“. Do tejto lásky, do svojho vzťahu s Otcom, vovádza aj nás – modlitbou Otče náš! Učí nás ju ako Syn, ktorý má v srdci Otca, nie iba v slovách, nie iba na perách – ale v srdci! Ježiš nám odovzdáva svoju lásku, dôveru, túžbu po Otcovi. Vďaka Ježišovi poznáme Otca od vnútra, z perspektívy jeho srdca. Keď sa s vierou modlíme Otče náš, môžeme si byť istí, že sa nachádzame v priestore jeho láskyplnej prítomnosti, a to stále. Keď sme dobrí, aj zlí, keď sme spravodliví aj nie. To neznamená, že Otec je ľahostajný voči tomu, akí sme. Otec nikdy nemení svoj postoj lásky voči nám, jeho slnko svieti na všetkých. Vtedy, keď sa mení náš vzťah voči nemu, on sa nemení, pozostáva stále našim milujúcim Otcom. Vie, čo potrebujeme, skôr, ako to vypovieme, sme pre neho najdôležitejší ako všetko na zemi!

Mária Celesta vo svojich úvahách na modlitbu *Otče náš* takto píše:

- *Duša moja, ponor sa dnes do týchto Božích láskyplných slov, ktorými ťa tvoj Boh učí milovať a modliť sa. Rozjímaj o nich hľadiac s láskou a v pokoji na Otca, ktorý je v nebi a teší sa z toho, že je tvojím Otcom, ba chce, aby si ho tak nazývala, hoci si len pozemským človekom.*

Neviem, či Vám niekedy prišla na um taká myšlienka: Akú radosť musí mať Boh, keď ho voláme Otče, Ocko! Ak ste niekedy videli muža, ktorý sa stal otcom, a jeho dieťa ho prvýkrát zavolalo: tato; (mnohí máte aj osobnú skúsenosť), potom aspoň trochu chápeme, či dokážeme pochopiť radosť nášho nebeského Otca. A vôbec sa nemusíme obávať, že to preháname, keď hovoríme: Akú radosť musí mať Boh, keď ho voláme Otče, Ocko! Ako sa teší, ako sa raduje! Viete si to predstaviť?! Keď ho voláme Otče, uznávame nielen jeho Otcovstvo ale uznávame seba ako jeho deti!

„Nový človek, znovuzrodený a vrátený svojmu Bohu prostredníctvom jeho milosti, povie na prvom mieste: *Otče*, lebo už začal byť synom.“¹⁰ Buďme si istí, že vždy keď sa modlíme modlitbu Otče náš, modlí sa v nás Duch Svätý. Modlí sa v nás Duch Svätý a Otec počuje tie isté slová aké počul od Ježiša!

⁹ Meditácie na Advent, s. 85

¹⁰ Sv. Cyprián, KKC 2782

Pápež Benedikt XVI, počas modlitby Anjel Pána v nedeľu krstu Pána, povedal tieto nádherné slová: Čo znamená, že sme Božími deťmi? V prvom rade vychádzame jednoducho z toho, že sme deti: toto je základný stav, ktorý nás všetkých spája. Nie všetci sme rodičmi, ale istotne všetci sme deťmi. Prísť na svet nie je rozhodnutie, nikto sa nás predtým neopýta, či sa chceme narodiť. V priebehu života však môžeme zmeniť slobodný postoj voči samotnému životu: môžeme ho prijať ako dar a v určitom zmysle „stať sa“ tým, čím už sme: stať sa deťmi. Tento prechod znamená dozretie vo vzťahu s našim bytím a vo vzťahu s našimi rodičmi, ktorý sa naplní radosťou. Tento prechod nás robí schopnými stať sa rodičmi – nie biologicky, ale morálne. Aj vo vzťahu s Bohom sme všetci deťmi. Boh je na začiatku existencie každého bytia a je osobitným spôsobom otcom každej ľudskej bytosti. On má s ním alebo s ňou jedinečný, osobný vzťah. Každý z nás je Bohom chcený a milovaný.¹¹

Deti nesú nejakú podobnosť s rodičmi. Sme podobní Otcovi? Vidíme jeho črty v nás? Vieme, že Ježiš mu bol úplne podobný... Keď sa modlíme Otče náš; uznávame seba za jeho deti, je v nás túžba mať jeho črty, a to znamená, že chceme byť svätí!

- *Pane, dovolil si nám nazývať ťa Otcom, a preto to od nás aj oprávnené žiadaš. Kýmže som, že sa môžem nazývať tvojím dieťaťom? Keďže si ma s láskou prijal za svoje dieťa, mám sa usilovať podobovať na teba, svojho Otca, a hľadať tvoju česť a slávu v sebe samej aj v iných.*¹²

2. Stali sme sa chrámom Najsvätejšej Trojice

- *V krstnom prameni ťa obmyla drahocenná krv Božieho Syna, dostala si vznešené meno „kresťan“ a stala si sa chrámom Najsvätejšej Trojice. Dostala si tri teologálne čnosti: vieru, nádej a lásku. Boh Otec ťa prijal za svoju dcéru, Slovo za svoju nevestu a Duch Svätý ťa zaodel do svojich darov a čnosti a vyvolil si ťa za svoj príbytok. Stala si sa chrámom živého Boha. Boh Otec ťa urobil dedičkou svojho kráľovstva, Božie Slovo ťa ozdobil múdrosťou a skrze vieru osvecuje tvoj rozum a zaodieva ťa do svojich zásluh a Duch Svätý vlieva do tvojej vôle Božiu lásku. Ježišova najsvätejšia duša ťa ozdobil množstvom vzácnych šperkov, ktorými sú jeho čnosti a poníženie, aké prijal. Si živým údom tela Ježiša Krista, pričom on sám je hlavou. Boh, tvoj Otec, sa na teba pozerá so zalúbením a miluje ťa ako úd tela svojho Syna. Miluje ťa v Ježišovi a skrze Ježiša, svojho milovaného Syna.*

*Z celého srdca mu ďakuj a obdivuj veľkú dôstojnosť, akú ti dal skrze Ježiša. Rozjímaj o tom, že na tento svet si prišla poznačená dedičným hriechom. Narodila si sa pozbavená každého dobra, plná biedy a skazenosti a ako Božia nepriateľka si si zaslúhovala spravodlivý Boží hnev. Ale Ježiš ťa pri krste zaodel do bieleho rúcha svojej čistoty a nepoškrvnenosti. Vybielil ťa svojou predrahou krvou, obmyl ťa z Adamovho hriechu a urobil ťa krásnou, čistou a tisíc ráz žiarivejšou než slnko, aby si sa páčila Bohu a jeho anjelom.*¹³

Nádherne Matka Celesta v tomto texte píše, že krstom vstupujeme do Božej rodiny, vstupujeme do blízkeho vzťahu s Bohom Otcom, každá duša je Božím dieťaťom, je povolaná byť nevestou Slova - Ježiša a Duch Svätý nám dáva všetky svoje dary a čnosti, sme jeho príbytkom! Boh chce žiť s nami v neuveriteľnej blízkosti a dôvernosti!

Neviem, či si to uvedomujeme, ale krstom sa začína náš večný život! Sme ľuďmi, ktorí majú svoj začiatok, ale nie koniec. Naše telo je smrteľné, a teda je iba otázkou času, kedy zomrie, ale najhlbšie jadro našej bytosti, naša duša nesie krstom nezmazateľnú pečať života!

Podstatná novosť kresťanskej smrti je v tom, že krstom už kresťan sviatostne „zomrel s Kristom“, aby žil novým životom. A v prefácii o zosnulých sa kňaz počas sv. omše modlí: „Veď tým, čo veria v teba Bože, život sa neodníma, iba mení; a keď skončíme život v smrteľnom tele, máme pripravený večný príbytok v nebesiach.“¹⁴

¹¹ Benedikt XVI, 8. 1. 2012

¹² Bl. Mária Celesta, komentár k modlitbe Otče náš

¹³ Meditácie na obdobie cez rok, s. 79- 80

¹⁴ KKC 1010

3. Stali sme sa Božími dedičmi a Kristovými spoludedičmi

Sv. Pavol píše: „Ak sme deti, sme aj dedičia: Boží dedičia a Kristovi spoludedičia.“ Rim 8, 17

- *Vďaka zásluhám Človeka- Boha duša dostala rúcho krstnej nevinnosti a všetky dobrodenia a milosti; získala vstup do raja... Človek- Boh posvätil jej telo, ktoré bolo predtým porušené hriechom, a znovu ju voviedol do rajskej záhrady. Krst jej znovu otvoril bránu raja a dostala ešte vzácnejšie dary a milosti než na začiatku.¹⁵*
- *Pozri, hriech ťa zohyzdil a spôsobil ti mnohé rany, ale Pán ťa uzdravil svojou drahocennou krvou. Bola si mŕtva a nevedela si, čo je život milosti, ale on ťa vzkriesil. Bola si chudobná a úbohá, ale on ti podaroval svoje zásluhy. Bola si jeho nepriateľkou, ale on ťa prijal za svoju adoptívnu dcéru, urobil ťa dedičkou neba, svojou priateľkou a nevestou. Vykonal to svojím všemocným ramenom. A ty, čo robíš, o čom premýšľaš? Ako to, že ťa nestravuje láska?¹⁶*
- *Duša moja, máš Otca, ktorý je zároveň tvojím Vládcom a Pánom. On ťa urobil dedičkou všetkých svojich darov.*¹⁷
- *Duša sa vďaka vykúpeniu, ktoré vykonal ukrižovaný Syn lásky, rodí do nového života milosti a obnovuje sa jej pôvodná krása. Ba čo viac, Otec v nej rodí svojho večného, nestvoreného Syna lásky. Takto sa duša, milosťou Duchu Svätého, stáva spoludedičkou Božieho Syna a dedičkou večného požehnania. Veľkosť tejto milosti nemožno nijako opísať.*¹⁸

Zdá sa, že ako kresťania, sme ešte stále neprijali svoju skutočnú identitu, nežijeme naplno svoj krst, možno preto, lebo nevieme, nie sme si vedomí veľkosti darov a nášho povolania, našich práv a povinností. A už vôbec pravdepodobne nemyslíme na nejaké dedičstvo, ktoré nám patrí, ktoré je nám sľúbené, nielen tam vo večnosti, ale už tu v našej každodennosti a realite pozemského života. Naša večnosť začína už tu!

Sv. Otec Benedikt to veľmi dobre vystihol: Vo vzťahu s Bohom sa musíme, takpovediac „znova narodiť“, teda stať sa tým, kým sme! Stane sa to prostredníctvom viery, prostredníctvom jedného hlbokého „áno“, ktorým prijímame život ako dar od Otca, ktorý je na nebesiach. Od rodiča, ktorého nevidím, ale v ktorého verím a cítim v hĺbke svojho srdca, že je mojím otcom, ale aj otcom všetkých mojich bratov v celom ľudstve; otca nepredstaviteľne dobrého a verného.

Bl. Matka Celesta píše, že sme dostali rúcho nevinnosti, všetky dobrodenia a milosti, znovu nám bola otvorená brána raja a dostali sme ešte vzácnejšie dary a milosti ako na začiatku (myslí sa tu dielo stvorenia)! Krst prirovnáva ku vzkrieseniu – boli sme mŕtvi – a Ježiš nás nielen uzdravil svojou krvou ale vzkriesil! Podaroval nám svoje zásluhy, urobil nás svojimi priateľmi a dedičmi neba!

- Dochádza nám to? Aspoň trochu to nami hýbe?
- Dovoľme, aby sa nás dotkli slová: Ježiš mi podaroval svoje zásluhy, urobil ma dedičom neba! Sme nie hocijaké deti – ale kráľovské!

Všemohúci Bože, vypočuj naše prosby a ochraňuj nás, veď všetku nádej skladáme iba do tvojho milosrdenstva; očisti nás od poškrvny hriechu a pomáhaj nám vytrvať v čnostnom živote, aby sme dosiahli večné dedičstvo, ktoré si nám prisľúbil. (5. pôstny týždeň, štvrtok, modlitba dňa)

¹⁵ Meditácie na pôstne obdobie, s. 59

¹⁶ Meditácie na Advent, s. 67

¹⁷ Bl. Mária Celesta, komentár k modlitbe Otče náš

¹⁸ Meditácie na Advent, s. 138

Osvojenie si viery - rozvíjanie krstnej milosti a čerpanie z ovocia vykúpenia - „aktualizácia“ krstu!

Krst podobne ako iné sviatosti predstavuje vrcholnú formu uskutočňovania viery. Je základom aj začiatkom procesu, „začiatkom plného života v Kristovi“. Koncil nazýva krst, ako aj iné sviatosti sviatosťami viery, pretože všetky sviatosti si vyžadujú vieru, predpokladajú ju a vyjadrujú a súčasne dávajú jej vzrast. Viera predchádza krstu a privádza k nemu; je dispozíciou, ktorá umožňuje jeho prijatie, je jej predpokladom... Krst avšak v dôsledku slabej viery zostáva stále sviatosťou, ktorú kresťania neobjavili, a myslím si, že to platí aj o nás. Potrebujeme hlbokú vieru, aby sme porozumeli slovám sv. Pavla: „Veď ste zomreli a váš život je s Kristom ukrytý v Bohu“ (Kol 3, 3). Pavlov výraz „zomreli ste“ má ten istý obsah, ako v Liste Rimanom, kde apoštol píše o význame sviatosti krstu, ktorá nás vovádza do života s Kristom: „Alebo neviete, že všetci, čo sme boli pokrstení v Kristovi Ježišovi, v jeho smrť sme boli pokrstení?“ (Rim 6,3). Mocou jeho smrti - krstom vchádzame do nového života. Táto prvá sviatosť Cirkvi je začiatkom nášho „ukrytia sa s Kristom v Bohu“. Krst je prameň viery. Ním sa začína nadprirodzený život, ktorý je životom viery, nádeje a lásky.¹⁹

V krste sme dostali prenesmierny dar, ale tento dar môžeme aj nepriať, môžeme ho zignorovať, zriecť sa ho, tváriť sa, že nič sme nedostali... žiaľ, je to tak. Ježiš hovorí M. Celeste: ide tu o rozhodnutie našej slobodnej vôle, ide o to, čo chceme my:

- *Môj nebeský Otec, pozval všetkých ľudí, svojich poddaných, aby si obliekli rúcho jeho jediného Syna. Urobil to z lásky. Preto, aby ich pozdvihol do vznešenosti večného kráľovstva a aby sa radoval z toho, že v nich vidí črty toho, ktorý je jeho jedinou láskou, teda, aby v nich videl moje cnosti a moju krásu a aby ich potom urobil dedičmi svojho kráľovstva. A to všetko vďaka milosti a rúchu lásky. Svoje kráľovstvo však vložil do slobodnej vôle človeka. Tomu, kto sa bude chcieť obliecť do môjho rúcha, daruje v krste záruku kráľovstva. A tak sa spasí ten, kto sa chce spasiť, a zatratí sa ten, kto sa chce dobrovoľne odsúdiť. Záleží to od slobodnej vôle človeka. V pekle niet žiadneho odsúdenca, ktorý by sa nechcel dobrovoľne zatratiť. Otec prosí o dobrovoľné vyznanie lásky, ktorým je kráčanie v mojich stopách, v mojich šľapajach. Takto môžu kraľovať a nanovo vojsť do dedičstva, ktoré patrí deťom. Ako kedysi rozhodnutím svojej slobodnej vôle stratili vstup do kráľovstva, podobne teraz - rozhodnutím svojej slobodnej vôle môžu nanovo získať do neho prístup.²⁰*
- *Napriek tomu, že pri krste dostávame toto rúcho všetci, nie všetci si ho aj obliekame. Obliekajú si ho iba tí, čo sa z lásky nechávajú ukrižovať spolu s tebou a zriekajú sa seba samých. Iba oni si obliekajú vzácne rúcho tvojej nevinnosti a dostávajú nový život v tebe.²¹*
- *Ježišu, na kríži vravíš, že žízniš, že ťa spaľuje láska a túžba po spáse duší, ktoré si vykúpil. Ale aký je to smäd? Je to túžba, aby všetci ľudia čerpali z ovocia vykúpenia, aby sa nikto nezatratil, ale aby všetci boli spasení. Chceš, aby všetky duše spolupracovali na svojej spáse, aby viedli dobrý a svätý život, aby čerpali z ovocia a zásluh tvojho umučenia a smrti, pretože bez toho by bolo zbytočné všetko to, čo si vykonal pre našu spásu.²²*

Krst v dôsledku slabej viery zostáva stále sviatosťou, ktorú kresťania neobjavili... Môžeme sa pýtať: Ale o akú vieru tu ide? Jestvujú rôzne druhy, odtiene viery: viera vo význame intelektuálneho súhlasu, viera ako dôvera... Tu v rozvíjaní krstnej milosti ide o vieru ako osvojenie! Vypočujme si sv. Bernarda: To, čo nemôžem získať sám od seba, si s dôverou osvojujem (uzurpujem!) z prebodnutého boku Pána, pretože je plný milosrdenstva, mojou zásluhou je preto Božie milosrdenstvo. Určite nebudem mať núdzu o zásluhy, kým on bude oplývať milosrdenstvom. Tvoje milosrdenstvo, Pane, je nesmierne (Ž 119, 156), i ja budem mať hojnosť zásluh.²³ To, čo nemôžem získať sám od seba, si s dôverou osvojujem (uzurpujem!) z prebodnutého boku Pána. Podobne hovorí bl. Mária Celesta:

¹⁹ T. Dajczer: Úvahy o viere, s. 127

²⁰ Rozhovory duše s Ježišom, s. 87- 88

²¹ Meditácie na pôstne obdobie, s. 133

²² Tamže, s. 141

²³ R. Cantalamessa: Život v Kristovi, porov.: s. 49

- *Ježišu, moja ukrižovaná Láska, potom, ako si odovzdal ducha a zomrel, prebodli tvoje srdce kopijou. Dovolil si to, pretože chceš, aby sme vošli cez túto bránu lásky a zmocnili sa Božích pokladov.*²⁴

Ježiš chce, aby sme vošli cez bránu lásky (cez jeho otvorené Srdce) a zmocnili sa Božích pokladov! Máme si osvojiť, privlastniť to, čo pre nás získal!

My skutočne zabúdame na to najjednoduchšie a najjasnejšie z celého Nového Zákona - na dostupnosť Božieho milosrdenstva. Ide v podstate o to, aby sme povedali Bohu „áno“. Boh stvoril slobodného človeka, aby mohol slobodne prijať život a milosť; prijať sám seba ako stvorenie, ktoré Boh obdaril milosťou. Boh čakal iba na jeho odpoveď „áno“ a dostal odpoveď „nie“. Teraz Boh dáva človeku druhú možnosť; predstavuje Krista ako obeť zmierenia a pýta sa: „Chceš žiť v jeho milosti, v ňom?“ Veriť znamená odpovedať: Áno, chcem!²⁵

Sv. Ján Zlatoústý - použijúc obraz, pre kresťanov v jeho dobe veľmi výstižný a jasný (my trochu musíme zapnúť fantáziu), silno hovorí o našom prepojení s Kristovou smrťou a zmŕtvychvstaním, s jeho víťazstvom. Čo znamená, že sme Kristovi spoludedičia, čo znamená čerpať z ovocia vykúpenia. Takto sa prihovára svojim poslucháčom, a aj nám: Predstav si, že v aréne bol zvedený hrdinský boj. Odvážny človek sa postavil krutému tyranovi a nesmiernym úsilím po veľkom utrpení nad ním zvíťazil. Ty si nebojoval, nepocítil si námahu ani zranenie. No ak vzdáš hrdinovi hold a budeš sa s ním radovať z jeho víťazstva, ak sa radostne ukloníš pred víťazom a pobožkáš mu hlavu a stisneš pravicu – jednoducho, ak budeš jasať, akoby to bolo tvoje víťazstvo – hovorím ti, že máš istý podiel na odmene víťaza. Ba čo viac: predstav si, že víťaz sám získanú odmenu nijako nepotrebuje, ale túži najmä po tom, aby ňou bol poctený jeho priaznivec. Nuž, a to sa deje medzi Kristom a nami. Hoci sme nepocítili námahu a nebojovali - a nemáme žiadne zásluhy – napriek tomu skrze vieru spievame hymny na Kristov zápas, obdivujeme jeho víťazstvo, vzdávame hold jeho koristi, ktorou je kríž, a jemu, hrdinovi, ukazujeme našu hlbokú a nevýslovnú lásku; prijímame za svoje jeho rany a smrť!²⁶

Zdá sa, že ako kresťania si ešte stále málo uvedomujeme, čo sa stalo vo svätom krste...

Tu by som veľmi odporúčala prečítať si doma body z Katechizmu Katolíckej Cirkvi: 1213 – 1274. Pre rast našej viery, pre jej dozrievanie je veľmi dôležité poznávanie obsahu toho, čo veríme! Viem, čomu verím, viem, čo sa stalo a čo sa má stať v mojom živote?! Nevedomosť našu vieru uspáva, paralyzuje. A koniec koncov je prejavom našej hlúposti, lebo ako inak nazvať to, ak niekto - obrazne povedané vyhral obrovský majetok, stal sa milionárom, má takpovediac všetko – a on si túto výhru nikdy neprevezme, nebude ju používať. Možno až na koniec života kdesi na pôjde vyhrabe šek, ktorý zignoroval a s ktorým sa neprihlásil pre výhru!

Na koniec ešte malé zhrnutie prvej časti nášho dnešného stretnutia. Čo sme si povedali:

- Každý z nás je pozvaný urobiť radikálne rozhodnutie, ktoré má podstatný vplyv na celý náš život: Uveriť v Božiu lásku, ktorá je nezaslúženým, čiže dopredu a zadarmo daným darom, je darom prehojným, bezpodmienečným a zároveň táto Božia láska je pozvaním milovať – pretože to je naplnenie a uskutočnenie mňa ako ľudskej bytosti!
- Krstom sme sa stali Božími deťmi, chrámom celej Najsvätejšej Trojice a Božími dedičmi! Boli sme obdarovaní darmi prenesmiernej hodnoty, ale tieto dary musíme prijať, spolupracovať s Božou milosťou. Krst je začiatkom našej premeny v Krista, je začiatkom, čiže tento proces premeny, dozrievania trvá celý náš život! Pre aktualizáciu krstu je potrebný rast vo viere, nádeji a láske!

²⁴ Meditácie na pôstne obdobie, s. 149

²⁵ R. Cantalamessa: Život v Kristovi, porov. s. 50

²⁶ Tamže, s. 51

Prosme si od Pána, dar dojatia. Prvou reakciou, ktorá by sa mala v nás zrodiť - vždy po opätovnom zjavení Božej lásky - by malo byť dojatie. Dojatie je najvýstižnejšou odpoveďou hodnou človeka, ktorému je zjavená veľká láska alebo veľká bolesť, a vždy predstavuje väčšie dobrodenie pre príjemcu ako pre jeho pôvodcu. Dojatie nemožno nahradiť nijakým slovom, gestom, alebo darom, pretože práve ono je tým najkrajším darom... Keď Boh chce dať nejakému človeku slovo dôležité pre jeho život, často mu pri jeho prijatí daruje určité dojatie. Prosme teda o Ducha Svätého o dar hlbokého dojatia, nie povrchného, ale hlbokého.²⁷

Prosby z vešpier a ranných chvál na Kvetnú nedeľu a Bielu sobotu sú zhrnutím toho o čom sme uvažovali:

Vo svojom umučení si udelil svetu milosť; daj, nech stále žijeme z tvojho Ducha, ktorého si nám vliat pri krste. (*Kvetná nedeľa, 1.vešpery.*)

Kriste, Syn živého Boha, dal si nám milosť, že sme boli v krste pochovaní s tebou; daj, aby sme sa ti stali podobnými aj v zmŕtvychvstaní a žili novým životom. (*Biela Sobota, ranné chvály*)

Všemohúci a večný Bože, tvoj jednorodený Syn zostúpil do útroby zeme, skade slávne vstal z mŕtvych; prosíme ťa, daj, nech tvoji verní, pochovaní s ním v krste, pre jeho zmŕtvychvstanie dosiahnu večný život. (*Biela Sobota, modlitba na ranné chvály*)

Čo tu ešte dodať? Je to volanie celej Cirkvi k svojmu Ženíchovi!

Objavme nanovo nádheru toho, že sme sa narodili z Božej lásky a žíme ako ozajstné Božie deti!²⁸

Čo znamená, že som živou časťou Cirkvi? Akú má spojitosť môj život so životom druhých? O tom je druhá časť nášho stretnutia.

---

²⁷ Porov. R. Cantalamessa: Život v Kristovi, s. 26- 27

²⁸ Porov. Benedikt XVI, 13.1. 2013